

09-06-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল- মুখত মূলহৰা ভৰাই লোৱা (বুদ্ধিৰে জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন কৰি থাকা) অৰ্থাৎ নিজৰ স্বধৰ্ম শান্তিত স্থিত হৈ যোৱা তেতিয়া মায়াই একোৱেই কৰিব নোৱাৰে"

*প্ৰশ্ন:- এজন শিৱবাবাই হৈছে ভোলানাথ, অন্য কোনোৱেই ভোলানাথ হ'ব নোৱাৰে - কিয়?

*উত্তৰ:- কাৰণ এজন শিৱবাবাই আছে যাৰ নিজৰ বাবে কোনো অভিলাষ (হেপাহ) নাই। তেওঁ আহি সন্তানসকলৰ সেৱাধাৰী হয়। সন্তানসকলক মায়াৰ দাসত্বৰ পৰা মুক্ত কৰে। প্ৰত্যেক সন্তানক নিজৰ সমান মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ বনায়। জ্ঞান ৰত্নেৰে জোলোঙা ভৰপূৰ কৰে। এনেকুৱা নিষ্কাম সেৱাধাৰী আন কোনোৱেই হ'ব নোৱাৰে সেয়েহে ভোলানাথ বুলি এজন শিৱবাবাকৈ কোৱা হ'ব।

*গীত:- ভোলানাথ চে নিৰলা.... (ভোলানাথতকৈ অনন্য ....)

ওম্ শান্তি। ভক্তি মাৰ্গত যি হৈ গৈছে তাৰ মহিমা গায় যে এনেকুৱা আছিল। যি ইয়াত আছে, তেওঁলোকক ক'ব যে এনেকুৱা হয়। যদি শৰীৰ এৰি গুচি গৈছে তেন্তে ক'ব এনেকুৱা আছিল। নিশ্চয় পৰমাত্মাৰো মহিমা কৰে। নহ'লেহে মহিমা কিয় হ'ব। এতিয়া বাস্তৱত আছে। সকলো ভক্তৰে ভগৱান এজন। ভক্তসকলৰ ৰক্ষক বা ভক্তসকলৰ সংগতি দিওঁতা, তেওঁকেই যাদুগৰ বুলি কোৱা হ'ব। গোৱাও হয়- সকলোৰে সংগতি-দাতা। সকলোৱেই সংগতি এতিয়াই পায়। ক্ৰমানুসৰি যি ভিন্ন ধৰ্মাৱলম্বী লোক আছে, সকলোকে গতি-সংগতি নিশ্চয় দিয়ে। সকলো মনুষ্যমাত্ৰই মুক্তিধামলৈ নিশ্চয় যায়। আকৌ আহে সতোপ্ৰধানত। ক্ৰমানুসাৰেই আহিব নহয় জানো। প্ৰথমতে দেৱতাসকল, পিছত ক্ষত্ৰিয়, তাৰ পিছত বৈশ্য... আহিব। বৰ্ণ নিশ্চয় সলনি হ'ব। কোনোৱে যেতিয়া ভাল কাম কৰি যায় তেওঁলোকৰ মহিমা কৰা হয়। সেয়াতো খন্তেকৰ বাবে মহিমা হয় কিয়নো সন্তানসকলে জানে- বিনাশ সমাগত। সকলোতকৈ বেছি মহিমা তেওঁলোকৰ হয় যিসকল পোন-প্ৰথমে আহে। ভক্তি মাৰ্গত পোন প্ৰথমে শিৱবাবাৰেই পূজা আৰম্ভ হয়। এতিয়া (সংগমত) আহি যায়গৈ। এওঁৰ গায়ন পূজন আকৌ ভক্তিমাৰ্গত হয়। সত্যযুগততো ভক্তি নাথাকে। তেওঁলোকে এইটোও নাজানিব যে প্ৰথমে কি আছিল অথবা সত্যযুগৰ পিছত ত্ৰেতা আহিব। এইবোৰ বিষয়ত বুদ্ধিৰেহে কাম ল'বলগীয়া হয়। ভক্তি মাৰ্গ আৰম্ভ হয় দ্বাপৰৰ পৰা। যিসকল বুদ্ধিৱান সন্তান জ্ঞান কণ্ঠস্থ হৈ থাকে তেওঁলোকে ভালদৰে বুজিব পাৰে। অৱশ্যে সকলোৱে ভাটো চৰাইৰ নিচিনা। কোনোৱে ভালকৈ মুখস্থ মাতে, কোনোৱেতো একোৱেই বুজি নাপায়। পাৰ চৰাইৰ দৰে। ভাটোক শিকোৱা হয়, তাকে আওৰাই থাকে। পাৰই শিকিব নোৱাৰে। অমৰনাথত পাৰ দেখুওৱা হৈছে। পাৰই কেৱল বাৰ্তা কঢ়িয়াই নিয়ে। ভাটোৱে যি শুনে তাকে আওৰাই থাকে। পাৰই আওৰাব নোৱাৰে। ইয়াতো এনে আছে যিয়ে শুনি লৈ দোহৰাব নোৱাৰে, তেওঁলোকক পাৰ বুলি কোৱা হ'ব। বৰ্তমান অনুসাৰে মানৱ ভাটোও আছে আৰু মানৱ পাৰও আছে। এই সময়ত যিসকল মানুহ আছে, যি কয়- সেয়া কোনো কামৰ নহয়।

পিতা হৈছে ৰূপ-বসন্ত। বাবাই বুজাইছে এওঁৰ কোনো ডাঙৰ ৰূপ নাই। কোনোবাই যদি সোধে শিৱবাবাৰ ৰূপ কেনেকুৱা? তেন্তে বুজাব লাগে- শিৱবাবাৰ ৰূপ তেনেকুৱাই যেনেকুৱা আত্মাৰ হয়। যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা সন্তান। আত্মা কোনো সৰু-ডাঙৰ নাথাকে। নতুবা পিতাও ডাঙৰ নহয়। তেওঁ হৈছে পৰমপিতা পৰম আত্মা। তেৱেঁই আমাক বুজায়। তেওঁৰ নামেই হৈছে ভোলানাথ। তেখেত অতিকৈ ভোলা(নাথ)। নিজৰ বাবে কড়িৰ সমানো হাবিয়াস নাৰাখে। সন্তানসকল নিশ্চিত যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা বুজাইছে। ইন্দ্ৰিয় অবিহনেতো আত্মাই ক'ব নোৱাৰে। পিতাই স্বয়ং বহি বুজায়।

কোৱাও হয় যে পৰমাত্মা আহে, তেখেতৰ নন্দীগণো আছে। তেওঁলোকে ষাড় গৰু ৰাখি দিছে। জন্তুতো হ'ব নোৱাৰে। এনেকুৱাতো নহয় যে জপিয়াই বলধৰ ওপৰত গৈ উঠিব। কয়ো যে ভাগীৰথ, ভাগ্যশালী ৰথ। কিন্তু কোনেও নাজানে। তেওঁ পতিত-পাৱন কেনেকৈ আহে, নৰকক স্বৰ্গ বনাবলৈ নিশ্চয় আহিছিল, সেই কাৰণেতো গায়ন কৰে। ভক্তিও পোন-প্ৰথমে শিৱবাবাৰেই কৰিব। বাস্তৱতে এক নম্বৰত সঁচা মহিমা তেখেতৰেই হয়। এতিয়াতো কুকুৰ-মেকুৰি আদি সকলোৰে মহিমা কৰি থাকে। নন্দীগণ (ৰথ) বনায়। বলধক লৈ ফুৰে। এতিয়া এই শিৱবাবাই এই নন্দীগণত আহি তোমালোকক জ্ঞান শুনাই আছে। গাখীৰ ৰূপী জ্ঞান দি আছে। তেখেতৰ মহিমা কিমান! ভোলানাথ ভগৱান হৈছে সকলোৰে জোলোঙা ভৰপূৰ কৰোতা। শিৱৰ আগত গৈ নকয় যে জোলোঙা ভৰপূৰ কৰি দিয়া, কিয়নো তেখেতক নিৰাকাৰ বুলি ভাবে। শংকৰৰ আগত জোলোঙা লৈ যায় ভৰাবলৈ। বিষ্ণু আৰু ব্ৰহ্মাৰ ওচৰলৈ নাযায়। শংকৰৰ ওচৰলৈ যায় কাৰণ শিৱ আৰু শংকৰক মিলাই দিছে। ভাবে যে শিৱ, শঙ্কৰৰে ৰূপ হয়। পূজা কৰোতাসকলে কোনো পেচাৰ বিষয়ে একো নাজানে কিয়নো পোন-প্ৰথমে যিসকল পূজাৰী হৈছিল, তেওঁলোকৰেই তাৰ কোনো উমান নাছিল। এওঁলোকক কোৱা হ'ব নিজেই পূজ্য দেৱী-দেৱতা, নিজেই পূজাৰী। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা আমি়েই পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিলো। আমি়েই পূজাৰী হওঁ। শিৱতো মূলবতন নিবাসী। কিন্তু মন্দিৰতো আছে নহয় জানো। সূক্ষ্মধামবাসী ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শঙ্কৰৰো ভাও আছে কিয়নো আহিবতো লাগেই নহয় জানো। শিৱও আহিবলগীয়া হয়। শংকৰৰ ইয়াত কাম নাই। ত্ৰিমূৰ্তি মাৰ্গ বুলিও ৰাস্তাৰ নাম ৰাখে। ত্ৰিমূৰ্তিৰ ষ্টেম্পো (stamp) বনায়। তাত আকৌ সিংহ দেখুৱায়। তলত লিখা আছে- 'সত্যমেব জয়তে'। এনেয়েতো ঠিকেই আছে। কেৱল শিৱৰ নাম-চিহ্ন নাৰাখিলে। 'সত্যমেব জয়তে'- এনেকৈ জন্তুৰ তলততো লিখা নহয়। সত্যতো কেৱল এজন পিতাই হয়। যিয়ে সত্য কথা শুনাই আমাক বিজয়ী বনায়। সকলো কথা ভালদৰে বুজায়। তোমালোক মাষ্টৰ জ্ঞানৰ সাগৰ হৈ গৈ থাক। যেতিয়াৰে পৰা জ্ঞান শুনিবলৈ আৰম্ভ কৰিছা, সেই সকলো মুৰুলী একগোট কৰিলে গোটেই ঘৰেই ভৰি পৰিব। কিমান যে কাগজ শেষ কৰা হৈছে আৰু শেষ কৰি থাকিব। মুৰুলী সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ নিশ্চয় যাব। বহুত প্ৰতিলিপি ওলাব। বৃক্ষ জোপা বাঢ়ি গৈয়েই থাকে।

সন্তানসকলে জানে মায়াৰ ধুমুহাতো বহুত আহে। মুখত মুহলড়া (বুদ্ধিত ঈশ্বৰীয় স্মৃতিক ৰিজাই শিশুৰ বাবে উপলব্ধ এক সুস্বাদু পদাৰ্থ মুখত গোঁজি ৰখাৰ উদাহৰণ) ৰাখা যদি মায়াই একোৱেই কৰিব নোৱাৰে। বাবাক স্মৰণ কৰাতো বহুত সহজ। আমি আত্মা হওঁ, আত্মাই কয়- মোৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। আমি সকলোবোৰ বিদেশী। এই মায়াৰ দেশলৈ আহো। গীত এটিও আছে নহয়- 'অ' দূৰ দেশৰ নিবাসী..... সকলো আত্মাই দুৰণিৰ দেশৰ বাসিন্দা। তোমালোকে এতিয়া জানিলা- সঁচাকৈয়ে আমি পৰৰ দেশত আছো। বহুত দুৰণিৰ দেশৰ পৰা আহো, যাক নিৰাকাৰী দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। দুনিয়াততো বহুতেই থাকিব নহয় জানো। তোমালোকে জানা আমি সকলো পৰৰ দেশৰ। ভক্তি মাৰ্গত ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে। ভক্তই বিচাৰে যে ভগৱান আহক। তেন্তে আহি কি কৰিব? তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বাবা পৰমধামৰ পৰা আহে। কয়- মই কলিযুগী পতিত দুনিয়াৰ পৰা স্বৰ্গ পৱিত্ৰ দুনিয়া বনাব লাগে। তোমালোকক কোনো মনুষ্যই নপঢ়ায়। মনুষ্যই নিজৰ সংগতি কৰিবও নোৱাৰে আৰু আনকো সংগতি দিব নোৱাৰে। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হৈছেগৈ। শেষত সকলো ভাৱৰীয়াই আহি উপস্থিত হ'ব লাগিব। গীতাতো আছে। কেৱল শিৱবাবাৰ সলনি কৃষ্ণ ভগবানুবাচ বুলি কৈ দিছে। কৃষ্ণতো হৈছে প্ৰথম ৰাজকুমাৰ। তেওঁৰ কাৰণে ভাবে তেওঁ আমাক ৰাজযোগ শিকাইছিল। কিন্তু এতিয়া তোমালোকে জানা ৰাজযোগ শিকাওঁতা ভোলানাথ আহিছে। গীতাত কৃষ্ণৰ নাম ৰাখি দিছে। ভোলানাথ জ্ঞানৰ পৰিপূৰ্ণ পিতাক কোৱা হয়। আকৌ কৃষ্ণৰ ওপৰত কলঙ্ক লগাই দিয়ে। বাস্তৱত তেওঁলোকে কৃষ্ণৰ ওপৰত নলগায়, পিতাৰ ওপৰত লগায়। প্ৰথমে দাদাৰ ওপৰত কলঙ্ক লগা নাছিল। পিতা অহাৰ পিছত কলঙ্ক লগাইছে। বাট ভ্ৰমি ফুৰোতে বাটৰুৱা আহি প্ৰৱেশ কৰিলে তেতিয়াৰেপৰা চোৱা কিমান যে কলঙ্ক লগাই আহিছে! এই ৰাস লীলা আদি সকলো তেওঁৰেই খেল। তেৱেঁই সন্তানসকলৰ মনোৰঞ্জন কৰোৱায়। সন্তানসকলে জানে যে আমি বাবাক পাইছো। বাবাৰপৰা আমি ৰত্নৰে জোলোঙা ভৰাই আছো। শাস্ত্ৰৰ জ্ঞানক ৰত্ন বুলি

কোৱা নহয়। এয়া হৈছে জ্ঞান-ৰত্ন। এটি এটি ৰত্ন লাখ টকা মূল্যৰ। এই সময়ত সকলো মানুহে ইজনে সিজনক পাথৰ মাৰোতে মাৰোতে পাথৰ-বুদ্ধি হৈ পৰিছে। পিতা আহি পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা পাৰস বুদ্ধি বনাই দিয়ে। কবৰস্থানৰ পৰা পৰীস্থান বনাই আছে। ইয়াততো ঘনে ঘনে কালে গ্ৰাহ কৰি সমাধিস্থ কৰি দিয়ে। তাততো এনেকুৱা নহয়। যেনেকৈ সাপে পুৰণি মোট সলাই নতুন লয় তেনেকৈয়ে পুৰণা শৰীৰ এৰি নতুন লৈ লয়। এইটো দৃষ্টান্ত বাবাই এতিয়া দিয়ে। ইয়াকে আকৌ সন্ধ্যাসীসকলে নিজৰ কামত লগাই দিয়ে। এনেকৈ ভাবে যে বুৰবুৰণি সাগৰত মিলি যায়। কোনোৱে কয় জ্যোতি জ্যোতিত বিলীন হৈ যায়। অনেক মত আছে। এতিয়া তোমালোকে পাইছা এক মত। সেই মততে চলিব লাগে। বাবাই কয় তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰে মোক আবাহন কৰা, মই এবাৰেই আহো। তোমালোকে বহুত মাতিলা- মই গোলাম তোমাৰ... ..) পিতাই আহি দাসত্বৰ পৰা মুক্ত কৰে। তোমালোক মায়াৰ গোলাম হৈ পৰিছা। পিতাই আহি তাৰ পৰা লিবাৰেট (মুক্ত) কৰে। তোমালোকে জানা আমি বহুত ভক্তি কৰিছো। এতিয়া ভক্তিৰ ফল দিবলৈ পিতা আহিছে। এতিয়া ভক্তিৰ পাৰ্ট পুৰা হ'ল। জ্ঞান, ভক্তি তাৰ পিছত বৈৰাগ্য। বৈৰাগ্যও দুই প্ৰকাৰৰ থাকে। সেই সন্ধ্যাসীসকলৰ বৈৰাগ্য হৈছে ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰা। তোমালোকৰ গোটেই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰাই বৈৰাগ্য। এইটো তোমালোক সন্তানসকলে জানা- এই সকলোবোৰ ভস্ম হৈ যাব। একোৱেই নাথাকিব। কাৰোবাৰ ধূলিত পোত খাব, আকৌ এনে সময়তে চোৰ আদিও আহি লুণ্ঠন কৰে। যেনেকৈ এৰোপ্লেণ দুৰ্ঘটনাগ্ৰস্ত হৈ পৰিলে, জুই লাগিলে তেতিয়া চোৰ ভিতৰলৈ সোমাই যায়। চুবুৰিয়া লোকেও লুটি নিয়ে। সময়তো পায়েই, যেতিয়ালৈকে পুলিচ আহে। এই বিনাশতো হ'বই। কিমান ডাঙৰ সৃষ্টি এয়া! তোমালোকে জানা আমেৰিকা আদিৰ ফালেতো সুখৰ পাম্প (জাক-জমকতা) আছে। খ্ৰীষ্টিয়ান পিছৰফালৰ নহয় জানো। তেওঁলোকৰ সুখৰ পাৰ্ট এতিয়া আছে। কিমান সাহস কৰে- তৰালৈ, চন্দ্ৰলৈ যায়। সূৰ্য্যৰ ফালে নাযায়। বুজি পায় ই জ্বলাই পেলাব। চেষ্টা কৰে চন্দ্ৰত, তৰাত মাতি লৈ লওঁ। সূৰ্য্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী নাম শুনিছে সেয়েহে ভাবে হয়তো তাত কোনো দুনিয়া আছে। জাপানী লোকসকলে নিজকে সূৰ্য্যবংশী বুলি কয়। কোনোৱে কি কোনোৱে কি বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে ভাৰত সূৰ্য্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী আছিল। ইয়াৰ নিচিনা উচ্চ খণ্ড আৰু কোনো হ'ব নোৱাৰে। এই ড্ৰামা বনাই থোৱা আছে। ইয়াত একোৱে সলনি হোৱাৰ কথা নাথাকে। এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা।

যেতিয়া সন্তানসকল শান্ত অৱস্থাত বহে তেতিয়া সদায় স্বধৰ্মত বহিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। শান্তিৰ বাবে কোনো জংঘললৈ যাব নালাগে। কোনোবা আহিলে তোমালোকে বুজাব পাৰা যে শান্তিতো ডিঙিৰ হাৰ, তুমিনো বিচাৰিছা ক'ত। আত্মাই কয় মোৰ স্বধৰ্ম শান্তি। আকৌ ইয়াত শৰীৰলৈ আহিলে ট'কী (বাণীত অহা) হৈ পৰে। মৌনতাত নাটক হ'ব নোৱাৰে। প্ৰথমে মূৰ্ত্তি বায়স্কোপ চলিছিল। সূক্ষ্মবতনতো মূৰ্ত্তি হয়। বাণী নাথাকে। সেই সময়ত যি কল্প পূৰ্বে বুজিছিল সেয়া বুজি আহি শুনায়ে। কোনো নতুন কথা নহয়। গোটেই ড্ৰামাই আমাক ৮৪ জন্ম নাচ নচুৱায়। এয়া অনাদি ড্ৰামা হয়। সকলোৱে শৰীৰ লৈ নিজ-নিজ চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰে। প্ৰিয় সন্তানসকল- এয়া শিৱবাবাই কৈ আছে। আত্মাসকলৰ সৈতে কথা পাতে, কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। এওঁ (ব্ৰহ্মাই) নকয় যে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। কিমান গূঢ় কথা। এওঁ কয় ময়ো তেওঁক স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। ময়ো ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী হওঁ। ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী আৰু সাগৰৰ মেলা লাগে। সৰস্বতী আৰু সাগৰৰ মেলা নালাগে। এখনেই মেলা লাগে। কলিকতাত ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী আৰু সাগৰৰ সংগমত অতি বিশাল মেলা লাগে। ব্ৰহ্মপুত্ৰ এখনেই আৰু মেলাও এবাৰে লাগে। এয়াও ইয়াত মেলা লাগে। সাগৰ নাথাকিলে মেলা বুলি ক'ব জানো। যেতিয়া মম্মা যায় তেতিয়া নদীবিলাকৰ মেলা লাগে। এইখন মেলা লাগিছে সাগৰ আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ সৈতে। এয়াতো তোমালোকে নিজে নিজেই বুজি পোৱা। যদি বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিব পাৰা তেন্তে বিচাৰ কৰা। এই সাগৰ হৈছে চৈতন্য, সেয়া হৈছে স্থূল। সকলো নদী সাগৰৰ পৰা ওলাইছে। এয়া হৈছে মংগল মিলন। পিতাই ক্ষণে ক্ষণে বুজায় কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। সন্তানসকলেও ক'ব পিতাক স্মৰণ কৰা। “কেৱল মোক স্মৰণ কৰা সন্তানসকল” – এনেকৈ তোমালোকে ক'ব নোৱাৰা। বাবাই এওঁৰ দ্বাৰা ক'ব পাৰে- সন্তানসকল, কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোক সন্মুখত বহি আছা নহয়। তোমালোকে

ক'বা শিৱবাবাই কয়- মোক স্মৰণ কৰা। সকলোকে ক'ব লাগে যে পিতাক স্মৰণ কৰিলে অন্তিমত তেনেকুৱাই গতি হৈ যাব। মৃত্যুতো সকলোৰে হ'বই। এতিয়াতো কিবোৰ যে ঘটি আছে। আমেৰিকা আদি কিমান যে ডাঙৰ। এই মুম্বাই আদি একোৱে নাথাকিব। অতি কম সংখ্যকহে থাকিব। এতিয়াতো ৰাজ্য কৰোতা কিমান কোটি আছে! তাততো আৰম্ভনিতো একেবাৰে কম সংখ্যক থাকে। পিছলৈ আহি থাকে। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় মায়া অতি প্ৰবল। স্মৰণ কৰিবলৈ নিদিব, বিধিনি আনি থাকিব। বাবাৰ পৰা বিমুখ কৰি দিব। কিন্তু পুৰুষাৰ্থ পুৰা কৰিব লাগিব। দৃঢ় মহাবীৰ হ'ব লাগে। যোগ এনেকুৱাকৈ থাকিব লাগে যাতে মায়াই কেতিয়াও লৰাব নোৱাৰে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ -

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) নিজৰ শান্ত স্বধৰ্মত স্থিত হৈ থাকিব লাগে। মায়াৰ পৰা বাচিবলৈ মুখত মুহলৰা (বুদ্ধিৰে জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন) দি থ'ব লাগে।
- (2) পুৰণি দুনিয়াৰ প্ৰতি বেহদৰ বৈৰাগ্য ৰাখিব লাগে, বিনাশৰ পূৰ্বে নিজৰ সকলো সফল কৰিব লাগে।

*বৰদান:- **লৌকিকক অলৌকিকলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি ঘৰখনক মন্দিৰ বনাওঁতা আকৰ্ষণমূৰ্ত হোৱা**

প্ৰবৃত্তিত থাকি ঘৰৰ বায়ুমণ্ডল এনেকৈ গঢ়ি তোলা য'ত কোনো লৌকিকতা যাতে নাথাকে। যিয়েই নাহক এনেকুৱা অনুভৱ কৰক যে এয়া অলৌকিক, লৌকিক নহয়। এইখন সাধাৰণ ঘৰ নহয় মন্দিৰ হয়। এয়া হৈছে পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তিধাৰীসকলৰ সেৱাৰ প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপ। স্থানেও সেৱা কৰক, বায়ুমণ্ডলেও সেৱা কৰক। যেনেকৈ মন্দিৰৰ বায়ুমণ্ডলে সকলোকে আকৰ্ষিত কৰে তেনেকৈ তোমালোকৰ ঘৰৰ পৰা পৱিত্ৰতাৰ সুবাস আহক তেতিয়া সেই সুবাস স্বতঃ সকলোফালে বিয়পিব আৰু সকলোকে আকৰ্ষিত কৰিব।

*শ্লোগান:- **মন-বুদ্ধিক দৃঢ়তাৰে একাগ্ৰ কৰি দুৰ্বলতাবোৰক ভস্ম কৰি পেলোৱা- তেতিয়া কোৱা হ'ব প্ৰকৃত যোগী।**

ওম্ শান্তি!!

***